

Arrest

nr. 274 931 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. FADIGA
Terhulpensesteenweg 177/10
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2022.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 27 juni 2022 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 28 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat T. FADIGA en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Cubaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 25 april 2022 vanuit het gesloten centrum voor illegalen in Holsbeek, waar zij werd overgebracht op 20 april 2022.

1.2. Op 25 mei 2022 wordt verzoekster in het gesloten centrum gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 7 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, die haar op 8 juni 2022 per drager wordt betekend en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Santiago de Cuba (Cuba) en heeft u de Cubaanse nationaliteit. Wanneer u één jaar was, ging u inwonen bij een koppel uit de buurt. De man, O. M., beschouwt u als uw vader. Wanneer u zeven was, ging u terug inwonen bij uw moeder. Uw moeder gaf u steeds een slag bij alles wat u verkeerd deed. U ging dan ook nog regelmatig terug bij O. en zijn vrouw. Wanneer u negen jaar oud was, voelde u zich aangetrokken tot uw beste vriendin, H., met wie u alles samen deed. Bij een spelletje waarbij jullie elkaar op de mond dienden te kussen werd het jullie duidelijk dat jullie zich tot elkaar aangetrokken voelden. Omdat u dit niet kon verbergen, vertelde u haar hoe u zich voelde. U schreef haar briefjes, maar gezien jullie leeftijd hadden jullie enkel een relatie als vrienden. U vertelde niemand dat u zich aangetrokken voelde tot meisjes omdat u bang was. U had immers een nicht waarvan vermoed werd dat zij lesbisch was en u zag hoe de familie haar afwees. U vertelde dit wel tegen O. die u aanvaardde. Toen u veertien of vijftien jaar oud was verhuisde H.. Jullie hadden nog contact, maar wanneer zij u op een dag vertelde dat zij een partner had, voelde u zich verraden. Even later, rond uw zestien jaar, leerde u op feesten een groepje vriendinnen kennen. U zag aan de manier waarop zij praten dat zij lesbisch waren. U sprak telkens opnieuw met hen af en wanneer zij u vroegen of u zich ook tot meisjes aangetrokken voelde, bevestigde u dat. U begon met één van hen, L., seksuele betrekkingen te hebben. Jullie spraken steeds af bij haar thuis. Niemand anders was hiervan op de hoogte. Dit duurde tot u achttien of negentien jaar was. Later had u nog een éénmalig seksueel contact met een andere vrouw die u had leren kennen in een discotheek. U toonde echter nooit in het openbaar uw geaardheid omdat dit verboden is in Cuba en de politie u anders zou arresteren. U vreest ook dat uw moeder u niet zal accepteren en u bent bang dat zij u zal vermoorden. Wanneer u twintig was, zei u tegen uw moeder dat zij diende op te houden met u te slaan, wat zij ook deed. U was verder ook nooit akkoord met de wetten in Cuba en uw hele familie behoort tot de oppositie die "UNPACU" genoemd wordt. Uw familie verliet Cuba en verhuisde naar de Verenigde Staten. U nam nooit deel aan iets van de oppositie omdat u bang was voor de politie. Begin 2017 zag u dat mensen in uw wijk gingen manifesteren omwille van de levensomstandigheden en u sprak hierbij E. P. E. aan. Hij was een activist in uw buurt die u uitlegde hoe alles verliep. Hierna begon u twee of drie keer per week deel te nemen aan manifestaties in uw buurt. U was hiervan op de hoogte doordat E. u belde. U nam steeds aan deze manifestaties deel met E., J. S. B. en L. E. M.. Deze drie personen, die allen tot "UNPACU" behoorden, communiceerden steeds tegen iedereen hoe de manifestaties zouden verlopen. Midden 2017 huurde u een eigen woning in Santiago omdat uw moeder niet akkoord was met het feit dat u ging manifesteren. In 2018 ontving uw moeder thuis vier dagvaardingen van de politie waarin gezegd werd dat u naar de politie moest gaan. U ging hier evenwel niet op in omdat ze u dan in de gevangenis zouden plaatsen zonder dat u recht zou hebben op een advocaat. U wou Cuba verlaten omdat u vrij wou zijn en u zelf zou kunnen uitdrukken. Doordat uw tante – de zus van uw moeder - die reeds meer dan twintig jaar in België verblijft, u uitnodigde, bekam u een visum voor België. Op 10 of 11 juli 2019 reisde u met het vliegtuig vanuit Varadero (Cuba) via Cancun (Mexico) naar Brussel. U ging bij uw tante inwonen en hielp haar met het schoonmaken van woningen. Nadat uw visum verliep, ging uw tante bij de gemeente informeren of u verblijfsdocumenten kon bekomen op basis van jullie familieband, wat niet ging. U informeerde zich niet verder over de mogelijkheden tot een legaal verblijf in België of over het indienen van een verzoek om internationale bescherming omdat u negatieve commentaren had gehoord dat u dit niet zou verkrijgen. Een jaar voor uw persoonlijk onderhoud leerde u via Facebook L. P. L., een Cubaanse die in Spanje woont, kennen. Jullie hadden contact via Whatsapp. Op 15 juli 2021 nam u in Brussel deel aan een manifestatie aan de Cubaanse ambassade. U postte daarna op uw Facebookprofiel ook nog filmpjes van hoe in Cuba kinderen door de politie gearresteerd werden. Op 20 juli 2021 werd uw Facebookprofiel geblokkeerd. U vermoedt dat dit was omdat u iets postte tegen het Cubaanse regime. L. nodigde u uit om haar te komen bezoeken in Spanje. U reisde zo'n twee of drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud naar Spanje waar u een week met L. doorbracht. U domicilieerde zich in Spanje om zo aldaar een legaal verblijf te kunnen verkrijgen. U heeft nog steeds een relatie met haar. U werd op 20 april 2022 in België aangehouden omdat u beschuldigd werd van winkeldiefstal. Omdat u geen geldige verblijfsdocumenten had, werd u naar een gesloten centrum gebracht. Op 25 april 2022 verzocht u om internationale bescherming in België. U vreest bij een terugkeer naar Cuba gearresteerd te worden en een gevangenisstraf te krijgen omwille van uw activiteiten voor de oppositie. Voorts is homoseksualiteit in Cuba niet toegelaten waardoor u er niet vrij kan zijn.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van een brief van de oppositieverantwoordelijken in uw wijk waarin wordt gesteld dat u deelnam aan hun activiteiten, d.d. 14 maart 2017 en een kopie van een oproeping waarin wordt gemeld dat u zich op 23 juni 2017 dient te melden bij de Cubaanse autoriteiten. Na afloop van het persoonlijk onderhoud diende uw advocaat nog 3 kopieën van nieuwsartikels in betreffende de situatie van politieke opposanten in Cuba. Eveneens na afloop van uw persoonlijk onderhoud diende u via uw sociaal assistent via e-mail op 30 mei 2021 een kopie van uw paspoort in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij een terugkeer naar Cuba gearresteerd te worden en een gevangenisstraf te krijgen omwille van uw activiteiten voor de oppositie. Voorts is homoseksualiteit in Cuba niet toegelaten waardoor u er niet vrij kan zijn (CGVS, p. 9).

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u reeds op 10 of 11 juli 2019 in België aankwam en u pas op 25 april 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende nadat u op 20 april 2022 werd gevat door de Belgische autoriteiten op verdenking van diefstal en u naar een gesloten centrum werd gebracht. Uw verklaring dat u zich niet eerder informeerde over de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming omdat u van andere personen hoorde dat u het niet zou krijgen (CGVS, p. 7), kan hier niet weerhouden worden. U gaf hierbij aan dat uw tante – bij wie u verbleef in België – één keer bij de gemeente ging vragen of u verblijfsdocumenten kon krijgen via jullie familieband. De gemeente stelde dat dit niet kon (CGVS, p. 6-7). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan evenwel redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die er in voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk en grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u manifest niet heeft gedaan. Uw houding staat dan ook haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts dient wat betreft uw beweerde politieke activiteiten in Cuba er op gewezen te worden dat de geloofwaardigheid hiervan volledig ondermijnd wordt door de volgende vaststellingen. Zo werd betreffende de aard van deze activiteiten voor de Cubaanse oppositie een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u louter dat u in 2018 deelnam aan activiteiten waarbij u posters met politieke boodschappen tegen het communisme ophing voor een organisatie waarvan u de naam niet meer wist. De politie kwam dan steeds ter plaatse,

maar u ging weg omdat u bang was dat u ze u zouden slaan. Van overige problemen met de autoriteiten ten gevolge van uw activiteiten maakte u geen melding (Vragenlijst CGVS bij DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u sinds begin 2017 tot uw vertrek in juli 2019 twee of drie keer per week deelnam aan manifestaties van de Cubaanse oppositie in uw buurt. Andere activiteiten heeft u nooit gehad (CGVS, p. 17). U voegde hier bovendien aan toe dat u in 2018 vier dagvaardingen van de politie ontving (CGVS, p. 9, 12, 13). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, herhaalde u dat u in 2017 begon, dat u posters op de bomen plakte, maar dat u zich niet alles goed herinnert omdat sinds u opgesloten bent, u gestresseerd bent (CGVS, p. 17). Dergelijke uitleg weet echter niet te overtuigen. Het CGVS erkent dat elke verzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Hoewel u ook aan het begin van het persoonlijk onderhoud aanhaalde dat u gestresseerd was tijdens uw gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken en u stelde niet alles gezegd te hebben, kon u niet concretiseren welke elementen u voor de DVZ niet had vermeld. Bovendien stelde u even later wel dat u alle essentiële elementen bij de Dienst Vreemdelingenzaken had weergegeven waarom u een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 2). Dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees, ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van uw uiteengezette problemen. Deze vaststelling wordt enkel kracht bijgezet door uw gebrekkige kennis over de Cubaanse oppositie waarvan u beweert deel uit te maken. U stelde aanvankelijk dat de oppositie in Cuba geen naam heeft, noch wist u namen van partijen of organisaties die actief zijn in de Cubaanse oppositie. U beweerde dat het gewoon “de oppositie” in Cuba is (CGVS, p. 9). Even later beweerde u evenwel dat heel uw familie tot “UNPACU” behoort. Gevraagd wat dit is, repliceerde u dat dit de oppositie is. U stelde dat “UNPACU” geen afkorting is en u kon niet zeggen door wie deze werd geleid (CGVS, p. 10). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, blijkt evenwel dat “UNPACU” staat voor “Unión Patriótica de Cuba” en gesticht en geleid wordt door José Daniel Ferrer. Het is tevens één van de grootste en meest actieve oppositiebewegingen in Cuba. U gaf wel aan de lokale leiders van UNPACU te kennen, met name E. P. E., J. S. B. en L. E. M., met wie u twee tot drie keer per week deelnam aan manifestaties (CGVS, p. 10, 12). Ter ondersteuning hiervan legde u een brief van hen neer waarin zij getuigen dat u deelnam aan activiteiten van “UNPACU” (CGVS, p. 13). Opgemerkt dat in deze brief de voornoemde personen zichzelf benoemen als personen die deel uitmaken van “ADO” (Alianza Democrática Oriental), repliceerde u niet te weten wat “ADO” betekende (CGVS, p. 15). Uw gebrekkige kennis aangaande de oppositie ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerd activisme.

U verklaarde voorts dat u ten gevolge van uw deelname aan deze manifestaties in 2018 vier dagvaardingen ontving (CGVS, p. 13). Hierbij dient vooreerst aangestipt te worden dat uit de oproeping die u ter staving van deze bewering neerlegde, blijkt dat deze dateert uit 2017. Ook in de hierboven genoemde brief van “ADO”, die opgesteld werd op 14 maart 2017, wordt vermeld dat u de laatste drie maanden – in 2017 - vier keer werd opgeroepen. U stelde dat u niet inging op deze dagvaardingen omdat de politie u anders in de gevangenis zou plaatsen (CGVS, p. 14). Deze verklaring weet niet te overtuigen. Vooreerst vermeldt de oproeping niet naar aanleiding van welke feiten of in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen. Verder wordt in de door u neergelegde dagvaarding gesteld dat indien u hier niet op zou ingaan, u aangeklaagd of beboet zou worden. Geconfronteerd hiermee, repliceerde u enkel dat dit niet waar is (CGVS, p. 14). Dat u dan vier keer een dagvaarding kon negeren zonder dat u hieromtrent verdere problemen kende (CGVS, p. 14), kan hier dan ook moeilijk overtuigen. Hierbij dient aangestipt te worden dat ondanks voorgaande dagvaardingen, u zonder problemen zo’n twee of drie maanden voor uw vertrek uit Cuba een paspoort bewam. Ook wanneer u uw paspoort verloor, bewam u zonder problemen bij de Cubaanse ambassade in België een nieuw paspoort (CGVS, p. 8-9).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde activiteiten voor de oppositie in Cuba noch aan uw vervolging door de autoriteiten omwille van deze activiteiten.

Dat aan uw activiteiten voor de Cubaanse oppositie en uw problemen hierdoor in Cuba geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) engagement na aankomst in België. U verklaarde in België te hebben deelgenomen aan een manifestatie op 15 juli 2021 tegen het Cubaanse regime aan de Cubaanse ambassade in Brussel (CGVS, p. 16). U postte nadien op uw facebookaccount enkele filmpjes over hoe kinderen in Cuba door

de politie gearresteerd worden. Vervolgens werd uw facebookaccount geblokkeerd. Geen van deze activiteiten/beweringen staat u evenwel. U kon bovendien niet nader duiden wie de manifestatie in België had georganiseerd (CGVS, p. 17). Hoe dan ook, gegeven dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering in Cuba activiteiten te hebben gehad voor de oppositie en aangezien uit niets blijkt dat u bij de manifestatie van 15 juni 2021 (voor zo ver er geloof kan gehecht worden aan uw deelname) een bijzondere functie/taak had, kan bezwaarlijk gesteld worden dat u zich in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat u hierom bij een terugkeer naar Cuba het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. Bijgevolg is het evenmin aannemelijk dat de Cubaanse autoriteiten uw Facebookaccount zouden laten blokkeren enkele dagen nadat u naar aanleiding van deze manifestatie berichten had gepost op Facebook (CGVS, p. 16). Het feit dat u zich als opposant, die volgens uw verklaringen als dusdanig gekend is bij de Cubaanse autoriteiten, tot de Cubaanse autoriteiten in België wendt om een nieuw paspoort te verkrijgen, staat bovendien haaks op uw beweerde vrees ten aanzien van de Cubaanse autoriteiten.

Voor wat betreft de door u aangehaalde homofobie in Cuba, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Cuba vervolging vreest naar aanleiding van uw seksuele geaardheid. U stelde dat homoseksualiteit niet toegestaan is in Cuba, homoseksuelen vervolgd worden in Cuba en u er niet kan trouwen noch een gezin kan hebben (CGVS, p. 9, 24). U verklaarde geen problemen te hebben gekend in Cuba omwille van uw seksuele geaardheid omdat u dit niet liet zien. U voegde hier aan toe dat als u met een vrouwelijke partner over straat zou lopen, u gearresteerd zou worden (CGVS, p. 23-24). Gevraagd of er wetten zijn in Cuba die homoseksualiteit verbieden, diende u toe te geven dat u dit enkel had gehoord, maar dat u zichzelf nooit had geïnformeerd over welke rechten homoseksuelen in Cuba hadden, noch of er organisaties waren die opkwamen voor de rechten van homoseksuelen in Cuba (CGVS, p. 24-25). Uw uitleg dat u dit niet deed omdat u vrienden (wiens naam u trouwens niet eens kende, CGVS, p. 25) had die een koppel waren, maar dit nooit mochten laten zien, is in deze in alle redelijkheid ontoereikend. Verder kende u geen personen die door de politie waren vervolgd omwille van hun geaardheid. U stelde enkel dat u dit gehoord had, maar kon evenwel geen concrete voorbeelden geven (CGVS, p. 25).

Er dient verder ook opgemerkt te worden dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Cuba seksuele relaties tussen personen van hetzelfde geslacht reeds in 1979 gedecriminaliseerd werden. Bovendien blijkt dat de Cubaanse overheid, onder meer onder invloed van het Centro Nacional de Educación Sexual, in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-personen. In 2013 werd discriminatie op het werk op basis van seksuele oriëntatie opgenomen in de arbeidswet. In 2019 werd in de Cubaanse grondwet expliciet een verbod op discriminatie op basis van seksuele geaardheid en of genderidentiteit opgenomen. In december 2021 keurde de Cubaanse overheid een ontwerp goed voor een nieuwe familiewetgeving waardoor het homohuwelijk, inclusief het recht op adoptie, wordt toegestaan. Deze wetgeving wordt in de loop van 2022 in een referendum aan de Cubaanse bevolking voorgelegd. Hoewel de Cubaanse maatschappij nog steeds vaak conservatief is en dat bepaalde mensen homofoob en transfoob gedrag vertonen, blijkt dat de sociale acceptatie van LGBTI-personen redelijk hoog is, mede door media- en informatiecampagnes van de staat en activisme van de gemeenschap. Wat betreft dat u bang bent van uw moeder en uw familie indien zij achter uw seksuele geaardheid komen, met name dat zij u niet zouden accepteren en afkeuren omdat dit bij een nicht van u ook gebeurde (CGVS, p. 9, 25), dient vastgesteld te worden dat dit probleem onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw bewering dat u bang bent dat uw moeder u zal vermoorden (CGVS, p. 25), dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagde deze vrees te onderbouwen. Ofschoon u herhaaldelijk gevraagd werd op wat u deze vrees baseerde, repliceerde u enkel dat dat zij het niet zal accepteren zoals zij uw nicht nooit accepteerde (CGVS, p. 25). Volledigheidshalve kan hierbij aangestipt worden dat u sinds 2017 tot uw vertrek uit Cuba in 2019 zelfstandig alleen woonde in Santiago de Cuba (CGVS, p. 18).

U heeft bijgevolg niet aangetoond dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Uw documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit wordt hier niet betwist. De brief en de oproeping werden reeds hierboven besproken. Wat betreft de door uw advocaat neergelegde nieuwsartikelen betreffende de situatie van politieke opposanten in Cuba, dient vastgesteld te worden dat, gezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering tot de Cubaanse oppositie te behoren, noch dat u als dusdanig door de Cubaanse autoriteiten wordt beschouwd, deze artikels niet

volstaan om te besluiten dat wat u persoonlijk betreft er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat, waar in de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat haar asiolverhaal niet geloofwaardig was, deze formulering ongelukkig is en dat een formele motivering ontbreekt en alles overhaast is gebeurd met als enig doel de deportatie van verzoekster naar Cuba. Zij stelt dat zij immers nooit heeft beweerd dat zij lid was van een politieke partij in Cuba, anders dan de verwerende partij beweert maar wel dat zij voortdurend heeft verklaard dat zij sinds 2017 heeft deelgenomen aan betogingen aan de zijde van bepaalde oppositieleiders in haar wijk in Santiago om de schending van mensenrechten door de Cubaanse regering aan te vechten. Zij wijst er op dat zij ook verklaarde op 11 juli 2021 via sociale netwerken te hebben deelgenomen aan een betoging tegen de Cubaanse machthebbers en dat zij bij die gelegenheid video's op haar Facebookaccount heeft geplaatst van demonstranten die door de Cubaanse autoriteiten worden geslagen en gearresteerd en dat haar Facebook account als gevolg hiervan door de Cubaanse autoriteiten is geblokkeerd. Zij citeert vervolgens haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud inzake de wijze waarop zij in contact is gekomen met de oppositie en stelt dat zodoende vaststaat dat zij nooit actief lid is geweest van een oppositiepartij in Cuba maar enkel tussen 2017 en 2019 heeft deelgenomen aan betogingen aan de zijde van de leiders van een oppositiepartij om door de Cubaanse regering aangenomen wetten aan te vechten. Zij argumenteert dat dit des te meer geldt nu zij, toen haar werd gevraagd de functies van drie oppositieleiders met wie zij demonstreerde slechts aangaf dat zij activisten zijn, zonder te kunnen aangeven wat hun functies zijn binnen hun politieke partij UNPACU. De motivering is partijdig meent verzoekster en houdt geen rekening met de verklaringen van verzoekster en haar persoonlijkheid, met name het feit dat zij geen middelbare of universitaire opleiding heeft genoten en dat zij de school heeft verlaten toen zij 11 jaar oud was. Zij stelt dat zij verklaard heeft dat zij *"dat zij in de oppositie zat om aan te geven dat zij van 2017 tot 2018 heeft deelgenomen aan betogingen met tegenstanders, om de door de Cubaanse regering aangenomen wetten aan te vechten, en niet om te zeggen dat zij actief lid was van de oppositiepartij UNPACU, noch van de Democratische Alliantiepartij, de OAD. in tegenstelling tot de beweringen van verweerder. Verweerder heeft aldus de feiten verdraaid die aan de oorsprong liggen van verzoeksters verzoek om internationale bescherming. Indien zij rekening had gehouden met verzoeksters verklaringen, zou zij de bestreden beschikking immers niet hebben gegeven. Bij haar conclusie dat verzoekers relaas niet geloofwaardig was, baseerde de tegenpartij zich voornamelijk op het feit dat "het gebrek aan kennis van de oppositie de geloofwaardigheid van uw vermeende activisme verder ondermijnt. In ieder geval, gezien het feit dat uw bewering dat U oppositiewerkzaamheden in Cuba verrichtte niet geloofwaardig is en gezien het feit dat er geen bewijs is dat u een speciale functie/opdracht had ten tijde van de demonstratie op 15 juni 2021..."*. Maar overwegende dat deze weergave van de feiten onjuist is, en dit ondanks de voortdurende ontkenningen van verzoekster, die steeds heeft volgehouden dat haar verzoek om internationale bescherming verband houdt met haar deelname met oppositieleiders aan antiregeringsdemonstraties in Cuba van 2017 tot 2019." Verzoekster meent dat dergelijke motivering haar niet in staat stelt te begrijpen waarom verwerende partij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd; dat deze beslissing niet formeel gemotiveerd is en dat de verwerende partij heeft verzuimd haar beslissing op feiten en op recht te baseren. Ze acht dit in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en houdt vervolgens een theoretisch betoog over de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Zij meent dat indien verzoeksters persoonlijke situatie en de objectieve elementen van het administratieve dossier zorgvuldig zouden zijn onderzocht, verwerende partij de bestreden beslissing niet zou hebben genomen en argumenteert als volgt: *"Tijdens haar verhoor heeft verzoekster persoverzichten overgelegd van de grote antiregeringsdemonstratie van 11 juli 2021 in Cuba, waaraan zij via sociale netwerken heeft deelgenomen door op haar Facebook-account een video te plaatsen waarop te zien was hoe de Cubaanse politie duizenden demonstranten in elkaar sloeg en arresteerde.*

Om haar verklaringen te staven, legde zij documentaire beoordelingen voor, een brief van de leiders van een oppositiepartij, de OAD (Organisatie van de Democratische Alliantie), waarin zij getuigt dat zij met hen heeft deelgenomen aan demonstraties tegen de Cubaanse regering van 2017 tot 2019. en een

dagvaarding van de politie uit 2017 (Stuk 2). Dat verzoekster andere persoverzichten produceert waarin verslag wordt gedaan van de betoging van 11/07/2021 in Cuba, die volgens het op 01 02 2022 gepubliceerde dagblad International Cuba heeft geleid tot één dode, tientallen gewonden en 1377 gearresteerde mensen, -betoging van 11/07/2021 in Cuba: opening van een proces wegens opruiing tegen 33 deelnemers -Cuba's protesten van 11 juli: tot 20 jaar gevangenisstraf voor demonstranten - Ongekende betogingen in Cuba om te protesteren tegen de regering -Cuba: wat we weten over de nooit eerder geziene protesten tegen de regering -In beeld Cuba opgeschud door massale en nooit eerder geziene betogingen (stuk 3). Uit de analyse van deze persoverzichten blijkt dat degenen die op 11 en 12 juli 2021 hebben deelgenomen aan demonstraties voor de verbetering van de levensomstandigheden van de Cubanen, zijn gearresteerd en veroordeeld tot 7 tot 10 jaar gevangenisstraf wegens verstoring van de openbare orde. De Cubaanse regering valt regelmatig demonstranten aan die eerbiediging van hun burgerrechten en politieke rechten eisen, en doet dit al vele jaren. De Cubaanse autoriteiten beschouwen de demonstranten als tegenstanders, omdat zij het gebrek aan democratie en het gebrek aan respect voor de mensenrechten van de Cubaanse regering aan de kaak stellen. In het onderhavige geval is het duidelijk dat de wederpartij, door zich te baseren op het feit dat verzoekster niet had bewezen dat zij actief lid van de oppositie was om haar de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming te ontfangen, zonder rekening te houden met verzoeksters voortdurende verklaringen dat zij enkel met oppositieleiders had deelgenomen aan demonstraties tegen de regering, en zonder eerst de objectieve stukken in het administratieve dossier te onderzoeken, haar beslissing niet naar behoren heeft gemotiveerd en dus haar zorgplicht heeft geschonden."

Zij stelt verder dat verwerende partij ook geen rekening gehouden met verzoeksters verklaringen betreffende homoseksualiteit, die volgens verzoekster in Cuba weliswaar is gelegaliseerd, maar door de Cubaanse autoriteiten en een groot deel van de bevolking in werkelijkheid niet wordt aanvaard wegens hun godsdienstige overtuiging. Zij argumenteert in dit verband: "Verzoekster verklaarde dat personen van hetzelfde geslacht in Cuba niet kunnen trouwen en evenmin vrijelijk naar buiten kunnen treden. Amnesty International merkt in haar jaarverslag 2019 inderdaad op dat "bij de goedkeuring van de nieuwe grondwet in 2019 een aanvankelijke tekst waarin verbintenissen tussen personen van hetzelfde geslacht werden erkend" werd ingetrokken [...] na verzet van religieuze vertegenwoordigers. Voorts wordt aangevoerd dat de traditionele jaarlijkse mars tegen homofobie in 2019 is afgelast en dat de regering volgens de media activisten heeft gearresteerd die aan een alternatieve mars hadden deelgenomen. Dat het bestreden besluit derhalve in strijd is met de zorgplicht. Dat deze reden in beginsel volstaat om de nietigverklaring van het bestreden besluit te rechtvaardigen; De bestreden beschikking kan derhalve worden vernietigd wegens schending van de voormelde artikelen door de wederpartij".

Met betrekking tot de te late indiening van het verzoek om internationale bescherming en de motivering in de bestreden beslissing hieromtrent, wijst verzoekster er op dat uit deze reactie van verwerende partij voldoende blijkt dat zij de persoonlijke situatie van verzoekster niet grondig heeft geanalyseerd en geen rekening heeft gehouden met de verklaringen en persoonlijkheid van verzoekster en in het bijzonder haar gebrek aan middelbare of universitaire scholing. Zij heeft "wegens de taalbarrière - zij spreekt en verstaat alleen Spaans haar lage opleidingsniveau en de beweringen van bepaalde Cubaanse kennissen, die haar hebben afgeraden asiel aan te vragen op straffe van terugkeer naar Cuba. alle hoop opgegeven om toestemming te krijgen om legaal in België te verblijven."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij betoogt dat zij vier keer is gedagvaard door de politie en dat zij uit vrees voor gevangenisstraf en onmenselijke en vernederende behandeling zich niet heeft overgegeven aan de politie en haar vlucht naar België heeft georganiseerd. Zij stelt dat zij bij terugkeer naar Cuba zal worden veroordeeld tot 10 of 15 jaar gevangenisstraf en dat kranten wereldwijd melden dat Cuba een autoritaire staat is die verantwoordelijk is voor schendingen van de mensenrechten, waaronder "schendingen van politieke dissidenten, willekeurige arrestaties en opsluitingen, politieke gevangenen, censuur, beperking van het recht van vergadering en beweging, mensenhandel, dwangarbeid en zelfs "ernstige beperkingen van de godsdienstvrijheid". Verzoekster citeert vervolgens uit een bericht van Amnesty International met betrekking tot mensenrechtenschendingen in Cuba (Amnesty International, "Republic of Cuba", Annual Report 2019. <https://www.amnesty.be/infos/ra> (stuk 4) en het jaarverslag 2021/2022 van Amnesty International (stuk 4) en het document Mensenrechten in Cuba, Schriftelijke vraag van 20 april 2022 (stuk 6). Verzoekster stelt dat hieruit blijkt dat Cuba onbetwistbaar geen veilig land is en herinnert aan de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij wijst er op dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij het risico loopt ernstige schade te lijden als bedoeld in lid 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Kopie van de bestreden beslissing en de kennisgeving ervan;
2. getuigenisbrief van ADO en dagvaarding van de Cubaanse politie van 23/06/2017;
3. Diverse persoverzichten waarin verslag wordt gedaan van de betoging van 11/07/2021 in Cuba;
 - betoging van 11/07/2021 in Cuba: opening van een proces wegens opruiing tegen deelnemers;
 - Cuba's protesten van 11 juli: tot 20 jaar gevangenisstraf voor demonstranten;
 - Ongekende betogingen in Cuba om te protesteren tegen de regering;
 - Cuba: wat we weten over de nooit eerder geziene protesten tegen de regering;
 - In beeld Cuba opgeschrikt door massale en ongekende protesten;
4. Amnesty International jaarverslag 2019;
5. Jaarverslag Amnesty International 2021/2022;
6. Mensenrechten in Cuba Schriftelijke vraag van 20/04/2022;
 - door JANSSEN N.;
 - aan DI RUPO Elio, minister-president van de Waalse regering.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot

de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoekster legt na afloop van het persoonlijk onderhoud een kopie neer van haar paspoort, afgeleverd op 21 mei 2021 en geldig tot 21 mei 2027. De Raad stelt vast dat verzoeksters identiteit en Cubaanse nationaliteit niet betwist wordt door verwerende partij en dat deze voldoende is aangetoond.

4.2.1. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging door de Cubaanse autoriteiten omwille van haar politieke overtuiging en haar seksuele gerichtheid.

Wat haar vrees voor vervolging wegens haar politieke overtuiging betreft, baseert zij haar vrees op haar deelname aan protestbetogingen van de oppositie in Cuba tussen 2017 en 2019. Zij verklaart hierover dat zij twee tot drie maal per week ging manifesteren sinds 2017 (notities PO, p. 12) en dat haar moeder omwille van haar deelname vier dagvaardingen thuis ontving in 2018, waarvan zij een kopie van een oproeping neerlegt (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2). Uit de vertaling van dit document door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat hierop wordt vermeld: *“als jij niet dagvaardt zonder een goede reden ga je veroordeeld worden of ga je een boete krijgen, dan niet meer duidelijk, volgens de strafcodewetboek”* (notities PO, p. 14). Volgens haar verklaringen begon zij deel te nemen nadat zij een activist uit haar buurt hierover had aangesproken en nam zij deel samen met E., J.S.B. en L.E.M., die allen tot het UNPACU behoorden. Verzoekster legt ter staving van deze verklaring een kopie van een handgeschreven brief neer ondertekend door *“E.P.E; L.E.G.H. en J.S.B., activista ADO”*. Verzoekster licht tijdens het persoonlijk onderhoud toe dat in deze brief wordt bevestigd dat zij deelneemt aan de oppositie, maar gevraagd wat ADO is, verklaart zij niet weet wat ADO betekent (notities PO, p. 15).

De Raad stelt na grondige lezing van haar verklaringen zoals opgetekend in de notities van het persoonlijk onderhoud, en haar verklaringen ter terechtzitting in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoekster haar beweerde politieke activiteiten met de oppositie voor haar vertrek in Cuba niet aannemelijk maakt, nu haar verklaringen hierover zeer vaag, weinig gedetailleerd en oppervlakkig zijn en zij een zeer gebrekkige kennis van de oppositie in Cuba ten toon spreidt, terwijl zij, zoals reeds aangehaald wel verklaarde tussen 2017 en 2019 twee tot driemaal per week ging manifesteren met de oppositie. De Raad stelt vast dat verzoekster eerst algemeen verklaarde dat zij ging manifesteren samen met de oppositie en gevraagd of deze een naam heeft in Cuba of verschillende partijen stelde *“Nee, die heeft geen naam, het is gewoon de oppositie in Cuba”* en ook geen namen kende van partijen of organisaties die in Cuba actief zijn in de oppositie (notities PO, p. 9), om dan onmiddellijk daarna te verklaren dat heel haar familie tot de UNPACU behoort en de stiefvader van haar moeder, haar oom en broers allemaal naar de VS zijn gevlucht (notities PO, p. 10). Evenwel blijkt verzoekster verder niets te weten over deze beweging of partij en blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat UNPACU staat voor de Union Patriótica de Cuba, een van de grootste en meest actieve dissidentenbewegingen in Cuba gesticht door Jose Daniel Ferrer (zie administratief dossier, Wikipedia, *“Patriotic Union of Cuba”*). Verzoekster verklaart evenwel dat UNPACU geen afkorting is en stelt dat de drie vrienden waarmee zij naar de manifestaties ging activisten zijn van UNPACU en er zelf leiders van te zijn (notities PO, p. 10), terwijl de in de door haar neergelegde brief ondertekend door deze personen blijkt dat zij zich als activisten van ADO voordoen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat zij, hiermee geconfronteerd, evenmin weet waar ADO voor staat (notities PO, p. 15). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters gebrek aan kennis over de oppositie in Cuba, met inbegrip van de beweging waarvan zij beweerde dat haar familie er deel van uitmaakte alsook de drie vrienden waarmee zij tot driemaal per week gedurende twee jaar ging manifesteren, reeds ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar beweerde politieke engagement en betrokkenheid bij talrijke manifestaties van de oppositie. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden gemotiveerd: *“Deze vaststelling wordt enkel kracht bijgezet door uw gebrekkige kennis over de Cubaanse oppositie waarvan u beweert deel uit te maken. U stelde aanvankelijk dat de oppositie in Cuba geen naam heeft, noch wist u namen van partijen of organisaties die actief zijn in de Cubaanse oppositie. U beweerde dat het gewoon “de oppositie” in Cuba is (CGVS, p. 9). Even later beweerde u evenwel dat heel uw familie tot “UNPACU” behoort. Gevraagd wat dit is, repliceerde u dat dit de oppositie is. U stelde dat “UNPACU” geen afkorting is en u kon niet zeggen door wie deze werd geleid (CGVS, p. 10). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaatgeneraal, blijkt evenwel dat “UNPACU” staat voor “Unión Patriótica de Cuba” en gesticht en geleid wordt door José Daniel Ferrer. Het is tevens één van de grootste en meest actieve oppositiebewegingen in Cuba. U gaf wel aan de lokale leiders van UNPACU te kennen, met name E. P. E., J. S. B. en L. E. M., met wie u twee tot drie keer per week deelnam aan manifestaties (CGVS, p. 10, 12). Ter ondersteuning hiervan legde u een brief van hen neer waarin zij getuigen dat u deelnam aan activiteiten van “UNPACU” (CGVS, p. 13). Opgemerkt dat in deze brief de voornoemde personen zichzelf benoemen als personen die deel uitmaken van “ADO” (Alianza Democrática Oriental), repliceerde u niet te weten wat “ADO” betekende (CGVS, p. 15). Uw gebrekkige kennis aangaande de oppositie ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerd activisme.”* Verder stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing dat de dagvaarding die zij voorlegt van 2017 dateert, terwijl verzoekster verklaart dat zij in 2018 vier dagvaardingen kreeg waarop zij niet is ingegaan en ook in de handgeschreven brief van 2017 eveneens wordt gesteld dat zij in de laatste drie maanden van dat jaar vier keer werd opgeroepen. De vaststelling dat haar verklaringen over het jaar waarin zij deze oproepingen kreeg niet overeenstemmen met de inhoud van de door haar voorgelegde documenten, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Verder stelt de Raad vast dat hoewel in de dagvaarding wordt verwezen naar sancties indien zij er niet op ingaat, verzoekster verklaarde dat zij hier niet op reageerde en verder geen problemen heeft gekend naar aanleiding van haar deelname aan de betogingen. Indien zij, zoals zij beweert, vier oproepingen heeft ontvangen via haar moeder omwille van haar deelname aan de betogingen, waarin met een dagvaarding of boete wordt bedreigd indien zij er niet op ingaat, is het weinig geloofwaardig dat zij verder geen enkel probleem zou hebben gekend met de autoriteiten terwijl zij nog tot haar vertrek uit Cuba in juli 2019 bleef verder deelnemen aan manifestaties van de oppositie, zoals zij beweert. Minstens nuanceert dit de ernst van de door voorgehouden vrees voor vervolging in belangrijke mate.

De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot haar gebrek aan kennis over de oppositie in Cuba en de vier oproepingen die haar moeder voor haar ontving te weerleggen. Waar verzoekster betoogt dat verwerende partij de feiten die aan de oorsprong liggen van haar verzoek verdraait aangezien, onder verwijzing naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende vaststaat dat zij nooit actief lid is geweest van een oppositiepartij maar steeds verklaard heeft dat zij slechts deelgenomen heeft aan manifestaties, kan dit niet worden bijgetreden. Uit de lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoekster het actief

lidmaatschap van een partij wordt toegedicht, maar wel dat zij stelde deel uit te maken van de oppositie en dat haar familie tot UNPACU behoort en dat zij hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt en een gebrekkige kennis van de politieke oppositie in Cuba tentoonspreidt, wat steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud, zoals hierboven reeds aangehaald. Verder worden in het verzoekschrift de pertinente vaststellingen inzake verzoeksters verklaringen over de oproepingen die haar moeder in 2018 zou gekregen hebben, het feit dat haar vrienden zich in de door haar voorgelegde brief uitgeven als activisten van ADO en het feit dat zij ondanks deze vier oproepingen tot haar vertrek in juli 2019 geen problemen kende met de autoriteiten; ongemoeid gelaten zodat deze dan ook onverkort overeind blijven. Integendeel wordt in het verzoekschrift zonder meer verwezen naar de brief van de *“leiders van een oppositiepartij de OAD, die zij omschrijft als de Organisatie van de Democratische Alliantie”* als een element dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen zou moeten ondersteunen en wordt daarbij volledige voorbijgegaan aan hierboven uiteengezette en besproken pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing hierover.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster haar beweerde betrokkenheid bij manifestaties in Cuba niet aannemelijk heeft gemaakt, gelet op haar zeer geringe kennis van de oppositiepartijen en haar ongeloofwaardige verklaringen inzake de oproepingen die zij zou gekregen hebben.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster evenmin een gegronde vrees voor vervolging weet aannemelijk te maken omwille van haar beweerde deelname aan een antiregeringsmanifestatie in Brussel op 15 juli 2021 naar aanleiding van een grote manifestatie in Cuba. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat bij een verzoek om internationale bescherming gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van het verzoek beoordelen en verzoekster moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom zij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot haar achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, *Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects*, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 96).

In casu verklaart verzoekster dat zij naar een manifestatie ging in Brussel naast de ambassade en dat zij foto's heeft gepost en video's over kinderen die werden gearresteerd door de politie en waarin ander mensen door de politie werden geslagen. Verzoekster verklaart dat haar Facebook account daarna op 20 juli werd geblokkeerd en ook klacht heeft ingediend op Facebook (notities PO, p. 16-17). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat zij haar deelname aan deze betogingen, mede gelet op de vaststellingen hierboven met betrekking tot haar beweerde politieke activiteiten en engagement tegen het regime in Cuba, evenmin aannemelijk maakt. Vooreerst stelt de Raad vast dat zij, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing geen enkel document voorlegt ter staving van haar aanwezigheid op deze betoging. Verder legt zij ook geen enkel stuk voor met betrekking tot haar klacht bij Facebook over het blokkeren van haar account en legt zij over de manifestatie en haar deelname slechts summiere verklaringen voor. De Raad kan slechts vaststellen dat er geen enkel begin van bewijs voorligt dat verzoekster daadwerkelijk deelnam en dat er verder, mede gelet op het feit dat zij haar politiek engagement voor haar vertrek uit Cuba evenmin aannemelijk maakt, dan ook geen aanwijzingen zijn dat de Cubaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar deelname, laat staan dat zij omwille van haar beweerde deelname aan één manifestatie op 15 juli 2021 in Brussel in de negatieve aandacht zou staan van de Cubaanse regering. Verzoekster voert overigens ook geen ernstig verweer tegen de pertinente motieven met betrekking tot haar beweerde deelname aan de manifestatie in Brussel in de bestreden beslissing.

De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie van Amnesty International en persberichten met betrekking tot de historische protesten in juli 2021 tegen de Cubaanse regering, kan immers niet volstaan om de bovenstaande analyse om te buigen. Uit deze landeninformatie kan blijken dat als reactie op deze protesten honderden demonstranten zijn gevangengezet en dat volgens een Cubaanse NGO eind 2021 nog bijna 700 demonstranten in de gevangenis zaten. Verder blijkt uit deze informatie ook dat websites

van onafhankelijke media werden geblokkeerd, dat het internet werd verstoord en dat er geen sprake was van een eerlijke rechtsgang en dat journalisten en activisten onder huisarrest werden geplaatst en dat ook buiten de context van de historische protesten in juli 2021 de Cubaanse regering onder meer nep accounts gebruikt om discussies op Twitter te controleren (zie Amnesty International, Jaarverslag 2021/2022). Evenwel kan hieruit niet blijken dat elke burger die zich kritisch uitlaat over de regering vervolging riskeert en verder kan de Raad slechts vaststellen dat in zoverre de deelnemers aan de historische betogingen in juli 2021 in Cuba het slachtoffer werden van verregaande repressie, verzoekster zich op dat ogenblik in België bevond en uit deze informatie evenmin kan blijken dat personen die in het buitenland hebben deelgenomen aan anti-regeringsprotesten specifiek geviséerd zouden worden. Deze informatie doet verder ook geen afbreuk doet aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoekster noch haar beweerde politieke engagement voor haar vertrek uit Cuba in juli 2019; noch haar deelname aan een manifestatie in Brussel in juli 2021 aannemelijk weet te maken. De vaststelling dat zij zich bij de Cubaanse ambassade ging aanbieden om haar paspoort te vernieuwen staat bovendien haaks op het profiel van politieke opposante dat zij zich tracht aan te meten.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat bijgevolg verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

4.2.2. Verzoekster verklaart eveneens vervolging te vrezen in Cuba omwille van haar seksuele gerichtheid.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de situatie van LGBTQI+ personen stelt de Raad vast dat homoseksuele relaties reeds in 1979 gedecriminaliseerd werden en dat de Cubaanse overheid inspanningen heeft gedaan de voorbije jaren om LGBTQI+ personen beter te beschermen, onder meer onder invloed van het Centro Nacional de Educacion Sexual. Hoewel er nog steeds homofob gedrag voorkomt bij sommigen en de maatschappij in het algemeen nog conservatief is, blijkt evenwel dat LGBTQI+ personen steeds meer sociaal aanvaard worden en dat er ook een activistische LGBTQI+ gemeenschap aanwezig is. Waar in het begin van het Castrisme homoseksuelen vervolgd werden in Cuba en tot het begin van de jaren tachtig nog anti LGBTQI+-massabijeenkomsten werden georganiseerd door het regime, heeft Fidel Castro zich in 2010 openlijk geëxcuseerd voor de vervolging van seksuele minderheden in het begin van de revolutie. De beschikbare bronnen zijn het er over eens dat heel veel vooruitgang is geboekt. Er wordt heden een beleid gevoerd door het regime dat gericht is op inclusie van seksuele minderheden en het land wordt gezien als één van de minst gewelddadige landen ten opzichte van de LGBTQI+ gemeenschap in de Latijns-Amerikaanse en Caraïbische regio. Verder worden opleidingen aangeboden aan politieagenten om LGBTQI+ personen beter te begrijpen en bij te staan in geval van haatmisdrijven en aan rechters en advocaten inzake de rechtsbescherming van deze personen (OFPPA, *"Cuba. Les minorités sexuelles et de genre"*, 26 août 2020). Dit neemt niet weg dat er nog steeds (politie)geweld tegen seksuele minderheden voorkomt en dat seksuele minderheden geconfronteerd worden met discriminatie in een machistische cultuur. Verder blijkt de situatie van transpersonen het moeilijkst te zijn in Cuba, die zich vaak gedwongen zien zich te prostitueren en dan vaak lastig gevallen worden door de ordediensten. Een voorstel voor een progressieve wet die het homohuwelijk legaliseert en koppels van hetzelfde geslacht het recht op adoptie verleent zou het voorwerp moeten worden van een referendum in het najaar (Reuters, *"Cubans split over more liberal family code as referendum nears"*, March 30, 2022). Plaatsen waar LGBTQI+ personen elkaar kunnen treffen blijven over het algemeen eerder discreet, en het aantal bars voor LGBTQI+ personen blijft beperkt, al trekken steden als Havana en Santa Clara veel homoseksuele toeristen aan. Verder bestaan er ook verschillende organisaties die de belangen van seksuele minderheden behartigen.

Zo hieruit blijkt dat LGBTQI+ personen in Cuba nog steeds kunnen worden geconfronteerd met discriminatie en homofob geweld, kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de discriminatie van en het geweld tegen LGBTQI+-personen dermate systematisch en hoog is dat elke homoseksueel in Cuba vervolging riskeert. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk en moet worden nagegaan of verzoekster in haar individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar seksuele gerichtheid concreet aannemelijk maakt.

In casu verklaart verzoekster dat zij lesbisch is, een aantal relaties had met vrouwen in Cuba, dat homoseksualiteit niet toegestaan is in Cuba en dat ze er niet kan trouwen of een gezin hebben. Zij verklaart evenwel dat zij geen problemen heeft gekend in Cuba omwille van haar lesbische geaardheid omdat zij dit niet liet zien. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster zelf aangeeft geen problemen te hebben gehad omwille van haar seksuele geaardheid en dat zij een aantal relaties met vrouwen heeft gehad en deze ook kon beleven. In zoverre verzoekster stelt dat zij niet met haar vrouwelijke partner op straat zou kunnen lopen, kan hieruit evenmin blijken dat dit voor verzoekster dermate fundamenteel is dat het de situatie in Cuba voor haar ondraaglijk zou maken. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden als volgt gemotiveerd met betrekking tot verzoeksters vrees voor vervolging omwille van

haar seksuele gerichtheid: "Voor wat betreft de door u aangehaalde homofobie in Cuba, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Cuba vervolging vreest naar aanleiding van uw seksuele geaardheid. U stelde dat homoseksualiteit niet toegestaan is in Cuba, homoseksuelen vervolgd worden in Cuba en u er niet kan trouwen noch een gezin kan hebben (CGVS, p. 9, 24). U verklaarde geen problemen te hebben gekend in Cuba omwille van uw seksuele geaardheid omdat u dit niet liet zien. U voegde hier aan toe dat als u met een vrouwelijke partner over straat zou lopen, u gearresteerd zou worden (CGVS, p. 23-24). Gevraagd of er wetten zijn in Cuba die homoseksualiteit verbieden, diende u toe te geven dat u dit enkel had gehoord, maar dat u zichzelf nooit had geïnformeerd over welke rechten homoseksuelen in Cuba hadden, noch of er organisaties waren die opkwamen voor de rechten van homoseksuelen in Cuba (CGVS, p. 24-25). Uw uitleg dat u dit niet deed omdat u vrienden (wiens naam u trouwens niet eens kende, CGVS, p. 25) had die een koppel waren, maar dit nooit mochten laten zien, is in deze in alle redelijkheid ontoereikend. Verder kende u geen personen die door de politie waren vervolgd omwille van hun geaardheid. U stelde enkel dat u dit gehoord had, maar kon evenwel geen concrete voorbeelden geven (CGVS, p. 25). Er dient verder ook opgemerkt te worden dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Cuba seksuele relaties tussen personen van hetzelfde geslacht reeds in 1979 gedecriminaliseerd werden. Bovendien blijkt dat de Cubaanse overheid, onder meer onder invloed van het Centro Nacional de Educación Sexual, in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTIpersonen. In 2013 werd discriminatie op het werk op basis van seksuele oriëntatie opgenomen in de arbeidswet. In 2019 werd in de Cubaanse grondwet expliciet een verbod op discriminatie op basis van seksuele geaardheid en of genderidentiteit opgenomen. In december 2021 keurde de Cubaanse overheid een ontwerp goed voor een nieuwe familiewetgeving waardoor het homohuwelijk, inclusief het recht op adoptie, wordt toegestaan. Deze wetgeving wordt in de loop van 2022 in een referendum aan de Cubaanse bevolking voorgelegd. Hoewel de Cubaanse maatschappij nog steeds vaak conservatief is en dat bepaalde mensen homofoob en transfoob gedrag vertonen, blijkt dat de sociale acceptatie van LGBTI-personen redelijk hoog is, mede door media- en informatiecampagnes van de staat en activisme van de gemeenschap. Wat betreft dat u bang bent van uw moeder en uw familie indien zij achter uw seksuele geaardheid komen, met name dat zij u niet zouden accepteren en afkeuren omdat dit bij een nicht van u ook gebeurde (CGVS, p. 9, 25), dient vastgesteld te worden dat dit probleem onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw bewering dat u bang bent dat uw moeder u zal vermoorden (CGVS, p. 25), dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagde deze vrees te onderbouwen. Ofschoon u herhaaldelijk gevraagd werd op wat u deze vrees baseerde, repliceerde u enkel dat dat zij het niet zal accepteren zoals zij uw nicht nooit accepteerde (CGVS, p. 25). Volledigheidshalve kan hierbij aangestipt worden dat u sinds 2017 tot uw vertrek uit Cuba in 2019 zelfstandig alleen woonde in Santiago de Cuba (CGVS, p. 18)." De Raad stelt vast dat verzoekster geen ernstig verweer voert tegen deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Zij beperkt zich immers tot de loutere stelling dat homoseksualiteit in Cuba weliswaar is gelegaliseerd maar dat dit in werkelijkheid door de autoriteiten en de bevolking niet wordt aanvaard en dat het jaarverslag van Amnesty International van 2019 vermeldt dat een aanvankelijke tekst waarbij verbintenissen tussen personen van hetzelfde geslacht werden erkend, werd ingetrokken en dat de jaarlijkse mars tegen homofobie in 2019 is afgelast. Dergelijk algemeen betoog volstaat niet om de pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen nu uit het voorgaande is gebleken dat een wet die homohuwelijken mogelijk moet maken volgens de recente informatie in het administratief dossier in het najaar van 2022 aan een referendum wordt onderworpen. De loutere verwijzing naar een jaarverslag van Amnesty International van 2019 doet verder ook geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat verzoekster in haar individuele omstandigheden geen gegronde vrees voor vervolging concreet aannemelijk maakt omwille van haar seksuele gerichtheid.

Tenslotte stelt de Raad bovendien vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster verklaarde reeds in juli 2019 in België te zijn aangekomen en al die tijd bij haar tante te hebben verbleven, maar dat zij pas, nadat naar aanleiding van een winkeldiefstal werd vastgesteld dat zij geen verblijfsdocumenten heeft in België, op 25 april 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De vaststelling dat zij zolang heeft getalmd met het indienen van een verzoek om internationale bescherming is uiteraard moeilijk te rijmen met haar verklaarde vrees voor vervolging in Cuba. Indien verzoekster daadwerkelijk omwille van haar politieke activiteiten in Cuba en haar seksuele gerichtheid vervolging zou vrezen, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat zij zich zo spoedig mogelijk zich bij de Belgische autoriteiten zou aandienen om internationale bescherming te vragen en zich hierover grondig zou informeren. Verzoeksters betoog, dat zij omwille van de taalbarrière, haar lage opleidingsniveau en hetgeen haar werd verteld door Cubaanse kennissen over de asielpprocedure alle hoop had opgegeven om legaal in België te verblijven, kan *in casu* geenszins volstaan als verklaring waarom zij bijna drie jaar wachtte om een verzoek in te dienen. Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat zij

bij haar tante verbleef en dat zij wel in staat was om haar reis naar België te organiseren en zelf haar paspoort te laten vernieuwen op de Cubaanse ambassade, zodat niet kan aangenomen worden dat zij zelf niet in staat zou zijn zich te informeren over de asielpprocedure in België en de nodige stappen te ondernemen om bescherming te vragen. In de bestreden beslissing wordt dan ook, mede gelet op bovenstaande beoordeling van de door verzoekster ingeroepen vervolgingsfeiten op goede gronden besloten dat de vaststelling dat zij tot april 2022 heeft gewacht om een verzoek om internationale bescherming te vragen in België haaks staat op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het geheel van haar individuele omstandigheden en door haar voorgelegde documenten in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Cuba, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Cuba omwille van haar voorgehouden politieke activiteiten en profiel omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en evenmin een gegronde vrees voor vervolging omwille van seksuele gerichtheid aannemelijk maakt.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Cuba.

5.2. In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij haar voorgehouden vrees niet concreet aannemelijk maakt.

5.3. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Cuba een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6. Wat de in het tweede middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

7. Wat de in het eerste middel aangevoerde schending van artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad op het volgende. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Hierboven werd ook vastgesteld dat verwerende partij daarbij de feiten niet heeft verdraaid zoals ten onrechte gesteld in het verzoekschrift. Uit het betoog van verzoekster blijkt verder dat zij de motieven van deze beslissing

kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoekster niet aangeeft hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET